

ĐỪNG HÒA HỢP VỚI NGỤY

Lời giới thiệu: Chuyển đọc và chuyển tiếp tới đa bài viết thật hay, hy vọng sẽ thức tỉnh những chính trị gia xôi thịt muốn xóa bỏ Ngày Quốc Hạn 30 tháng Tư như nhóm Việt Tân, Nguyễn Ngọc Bích đã vận động làm trong nước Mỹ mà thất bại và nay thì TNS Ngô Thanh Hải mạnh tâm làm tại Canada.

Bốn mươi năm phe Ta không giải thể được cộng sản cũng chỉ vì manh tâm của những chính trị gia xôi thịt và của những tên cs nằm vùng, những tên thân cộng, những tên ăn welfare rồi hơi vì không phải làm việc đầu tắt mặt tối, ngời rồi nên bịa đặt mỵ lỵ đánh phá kịch liệt những người thật sự chống cộng, hoặc có tiềm năng chống cộng làm vui. Tôi gọi bọn này là bọn đú đờn, và như ca dao “No com ám cật, dậm dật khắp nơi, đói rách tả tơi một nơi không dật.” Thử hỏi tản cư, di cư vào một nước không dư dật, không có từ tâm nuôi dưỡng mà phải làm “đổ mồ hôi sôi nước mắt” xem có đoàn kết thực sự không, có giải thể cs xong rồi không. Đoàn Kết! Người ta chỉ có thể ĐOÀN KẾT khi nguy nan, khi cần bảo vệ quyền lợi, tại Mỹ này không có nguy nan, quyền lợi linh trợ cấp xã hội không suy xuyên, vậy Đoàn Kết Để làm Gì, hay là đoàn kết như bọn đú đờn kẻ tung người hứng đánh phá những người yêu nước làm vui khi đã no com ám cật!!! Đã có bao nhiêu người lên tiếng xỉ vả bọn đú đờn vô liêm sĩ này để rồi sau phải hối hận vì quân tử thua côn đồ. Hãy lên tiếng diệt bọn chính trị gia xôi thịt chủ trương HGHH, bọn đú đờn cố ý hoặc vô tình tiếp tay với cs đánh phá người yêu nước chống cộng. Có như thế thì sau này lương tâm mới khỏi cắn rứt!

Chỉ có những kẻ vô liêm sĩ mới quên phục hồi tổ quốc trong tay cs, và nay mai trong tay Tàu cộng. Bọn đú đờn không coi chuyện giải thể cs là quan trọng, coi chuyện bịa đặt mỵ lỵ người chống cộng là vui thì... còn khuya mới hết nhục thua cs.

Thomas D. Tran

Không Nói, Không Viết, Không Làm những gì có lợi cho cộng sản.

oOo

Ông Bút (Danlambao) - Vài lời thưa trước:

1/ Cho phép tôi được để chữ Ngụy thoải mái, không nằm trong ngoặc kép. Biết rằng ý nghĩa chữ Ngụy rất xấu, phản nghĩa với Việt Nam Cộng Hòa, lại do chính bọn cộng sản

xách mé gọi chính quyền và quân đội Sài Gòn. Thế nhưng hầu hết, kể cả người dân miền Bắc, khi biết ai là Ngụy, họ tỏ ra thân thiện và tin tưởng.

2/ Theo đề bài trên, giống như người viết mạo nhận đại diện cho một số người, hoặc hội đoàn quân nhân, quân lực VNCH, thực tế không phải, tôi chỉ viết với suy tư cá nhân, không hề dám đại diện bất cứ ai, bản thân người viết là Ngụy, Ngụy rặc rông, từ ông cố, ông nội, ông ngoại, cha, mẹ, anh chị em và những người giúp việc trong gia đình, toàn Ngụy.

3/ Tôi không muốn viết sự việc cũ rích, song mới đây CS đưa ra luận điệu hòa hợp, hòa giải, (HHHG) với lời lẽ trịch thượng, hỗn xược, tuy không mới, hy vọng “be bờ” gìn giữ chính mình, và ai đó mang tâm địa trác ẩ, hoặc khù khờ hòa theo giặc. Với CS không làm hại được nó, tối thiểu cũng quyết không làm lợi cho bọn Việt Gian, trường hợp này xin ghi nhớ câu: “Đừng thấy việc thiện nhỏ mà không làm, đừng thấy việc ác nhỏ mà làm.”

Ngày 24 tháng 2 năm 2015, trên báo Vietnamnet, có bài: “Hòa hợp dân tộc: Mong người trên ngựa chìa bàn tay” của tác giả Xuân Linh. Trích:

“Trong một lần tôi đi thăm Mỹ, tiếp xúc với một số anh em đã từng phục vụ chế độ cũ, một người đã tâm sự: Trong cuộc chiến, chúng tôi là người ngã ngựa, còn các anh là những người chiến thắng, ngồi trên mình ngựa. Nhiều lúc, chúng tôi ước mong, những người ngồi trên mình ngựa hãy cúi xuống chìa bàn tay kéo chúng tôi dậy. Mỗi cử chỉ ấy sẽ xóa tan nỗi hoài nghi của bao nhiêu người ở nước ngoài này.”

Đương nhiên Tổng Thống bỏ nước ra đi, tướng mất thành là thua, không cần biện bác lý do này kia. Nhưng nêu ra 4 điểm tự hào trong chiến bại:

1/ Thua trận nhưng VNCH vẫn thuộc về phe có chính nghĩa, cộng sản là kẻ cướp. Ngày nay đúng với câu: “Rước voi dầy má tổ.”

2/ 20 năm chiến tranh CS chỉ chui rúc trong mật “khu”, chưa hề xâm lấn trọn vẹn một quận của miền Nam. (ngoại trừ 4/1972 chiếm duy nhất quận lỵ Lộc Ninh)

3/ Hai trận thư hùng An Lộc, Xuân Lộc, đã nói lên tính anh dũng chiến đấu của QLVNCH.

Chiến trường An Lộc:

CS quen thói biến người, điều hơn 40 ngàn bộ đội, trong khi đó tướng Lê Văn Hưng chỉ có SD5BB, LD3BDQ, 2 TĐ của SD18BB, cùng với Địa Phương Quân, Nghĩa Quân Bình Long, tổng số quân phòng thủ 6,300, sau 10 ngày chiến đấu Lữ Đoàn 1 Dù, Liên Đoàn 81 Biệt Cách Dù tăng viện. Căn cứ sự chênh lệch này Nguyễn Thị Bình, tại hòa đàm Paris, đã láu táu, tuyên bố rằng “10 ngày nữa An Lộc sẽ là thủ đô của MTGPMN,” nhưng An Lộc mãi kiên cường thách thức Cộng thù cho tới ngày tàn cuộc.

Chiến trường Xuân Lộc:

Lực lượng CS Bắc Việt gồm có: Quân đoàn 4, tăng cường sư đoàn 6 bộ binh (quân khu 7), ngoài ra còn một trung đoàn tăng, Thiết Giáp, một trung đoàn Pháo Binh, sau còn được tăng cường thêm trung đoàn 95B (sư đoàn bộ binh 325) và một đại đội xe tăng (tổng quân số khoảng 40,000) do thiếu tướng Hoàng Cầm tư lệnh và thiếu tướng Hoàng Thế Thiện chính ủy.

Quân lực Việt Nam Cộng hòa quân số khoảng hơn 10,000 người, gồm Sư Đoàn 18 bộ binh (với các trung đoàn 43, 48 và 52), lực lượng Địa Phương Quân, Nghĩa Quân Long Khánh và các đơn vị tăng phái gồm trung đoàn 8 (thuộc sư đoàn 5 Bộ binh), Lữ Đoàn 3 Thiết Kỳ, Liên Đoàn 7 Biệt Động Quân, hai tiểu đoàn Pháo Binh, Liên Đoàn 81 Biệt Cách Dù, Lữ đoàn 1 Dù (với các Tiểu đoàn 1, 8, 9) và Tiểu Đoàn 3 Pháo Binh Dù. Toàn bộ tuyến phòng ngự do chuẩn tướng Lê Minh Đảo, tư lệnh Sư Đoàn 18 chỉ huy. (1)

Đặc biệt giờ áp chót của đất nước, lòng dạ quân dân suy sụp trầm trọng, vũ khí và quân nhu, thiếu hụt thâm trọng, nhưng quân dân Long Khánh, SĐ18BB và tướng Lê Minh Đảo, đã kịp để lại một trang sử vẻ vang.

Tình cờ hai chiến trận, hai ông tướng đều họ Lê, đều chuẩn tướng, thư hùng với nhiều tướng CS. Tướng Hưng “gặp” các tướng: Trần Văn Trà, Đồng Văn Cống, Trần Văn Phát, Lê Ngọc Hiền, Bùi Phùng, sư đoàn trưởng, SĐ 9 VC Bùi Thanh Vân, SĐ 7 VC Nguyễn Thới Bung.

Bộ chỉ huy cao cấp: Chính ủy Phạm Hùng, Hoàng Văn Thái, Trần Độ, Hoàng Cầm.

Chuẩn tướng Lê Minh Đảo “gặp” thiếu tướng Hoàng Cầm, tư lệnh QĐ4, thiếu tướng Hoàng Thế Hiện chính ủy.

4/ Nhiều Tướng, Tá tuấn tiết khi mất nước: Mất nước, mất về bọn Tàu (như ông Ngô Đình Nhu đã nói) là điều nhục nhã, không còn điều gì để biện bác. Song rất tự hào cho bất cứ ai thuộc về hàng ngũ chính nghĩa, chỉ cần 2 trận thư hùng An [Lộc] và Xuân Lộc, đối chiếu với đại tướng Phùng Quang Thanh và BCT đảng CSVN, lay lục bọn Tàu, Trương Tấn Sang nịnh Tàu với cờ 6 sao. Nếu CS có một chút liêm sỉ, sẽ biết cái nhục nằm ở bên thắng cuộc, hay [bên] bại trận?

CS mỗi khi đề cập HHHG thường tuyên truyền “Ngụy vì bại trận nên cay cú, ngoan cố và căm hận CS”.

18 năm gần gũi với các siêu niên trưởng, niên trưởng và bạn bè, tôi không hề thấy họ có ý thức như vậy, hầu như họ không muốn nhớ tới cuộc chiến đã qua, hiện tại quý vị đó đã quá già để nghĩ tới thế cuộc, sinh hoạt Cộng Đồng, Hội Đoàn bóng dáng của họ rất thưa thớt.

Rừng cờ vàng ba sọc đỏ ở Canada, Nguyễn Tấn Dũng và đảng CS phiến hà, phản đối, tôi tin rằng không có bao nhiêu cánh tay của Quân, Cán, Chính VNCH, rừng cờ vàng đó của hơn 90% đồng hương bình thường tạo nên. Khắp nơi trên đất nước Tự Do đều có cờ vàng, có sự tranh đấu chống độc tài đảng trị, do đồng hương chủ xướng, Nói như vậy để CS chầm dứt hô hoán “Ngụy bại trận nên cay cú và cực đoan, do đó chưa thành công trong công tác HHHG”.

Không riêng Ngụy, mà toàn thể đồng bào, đồng hương cùng một lòng không HHHG với CS, vấn đề rất đơn giản, muốn thực sự HHHG ít nhất phải có những điều căn bản tương đồng, đã không có điểm tương đồng, chỉ có sự đối nghịch, làm thế nào đi đến HHHG được.

Ví dụ: Ngụy và đồng bào muốn tự do, dân chủ. Đảng CS muốn độc tài đảng trị, và cha truyền con nối.

Ngụy và đồng bào muốn tự do truyền thông báo chí, đảng CS độc tôn lãnh đạo.

Ngụy và đồng bào quyết tâm không nô lệ giặc Tàu, đảng CS quyết chí “trọng thị” Tàu, coi Tàu như tổ tiên, còn hơn cả ông bà, cha mẹ của đảng CSVN.

Những điều quá khác biệt như trắng với đen, làm sao có thể HHHG? Đứa trẻ con cũng hiểu. Vì vậy không thể tin một kẻ ngu xuẩn, đốn hèn nào đó, chờ đợi: “ước mong, những người ngồi trên mình ngựa hãy cúi xuống chìa bàn tay kéo chúng tôi dậy. Mỗi cử chỉ ấy sẽ xóa tan nỗi hoài nghi của bao nhiêu người ở nước ngoài này.” (?)

Tôi, một quân nhân cấp bậc gần nhỏ nhất, của một triệu quân, chưa hề thấy quy ngã, nếu có cũng tự mình đứng dậy, hoặc bạn bè chiến hữu vực dậy, chưa bao giờ nghĩ tới kẻ thù bất nhân, vô đạo như CS “chìa bàn tay”. Cuối cùng quy ngã, hoàn toàn trong cô độc, thà làm tử sĩ vô danh, nhất định không chờ bàn tay CS nhuộm máu, cướp bóc tài sản của đồng bào, bàn tay đã vùi hàng triệu người vô tội dưới biển Đông, trên rừng sâu núi thẳm, bàn tay đó không xứng đáng chìa ra trước mặt tôi, tôi tin rằng bạn bè cùng suy nghĩ.

CS, một bè lũ ác nhân, khi chúng tỏ ra thân thiện, người ta càng tỏm, càng sợ tránh xa, ai nghĩ rằng “cử chỉ ấy sẽ xóa tan nỗi hoài nghi.” Kẻ ấy không xứng đáng là Ngụy, hoặc mạo danh Ngụy.

Sau 1975 đất nước hết chiến tranh, nhưng không có hòa bình, cuộc chiến vẫn còn tiếp diễn, sự bại trận trên chiến trường súng đạn, chưa phải đã kết thúc, mỗi quân nhân và đồng bào, đồng hương, đều có thể tự chọn một phương thức thích hợp để “tác chiến.” Mỗi phương thức tuy khác nhau, nhưng cùng nhắm về kẻ thù của Tự Do - Dân Chủ, kẻ thù của Độc Lập và sự toàn vẹn lãnh thổ Việt Nam.

Những tên: Nguyễn Phú Trọng, Trương Tấn Sang, Nguyễn Tấn Dũng, Nguyễn Sinh Hùng, kẻ luôn thăng vua Mừng Nông Đức Mạnh, đang ngồi “trên ngai vàng” chứ kẻ gì trên mình ngựa, có xứng đáng “chìa bàn tay kéo Ngụy dậy không?”

Chớ dại, hoặc lú nghe lời xúi bậy, gặp Ngụy và tất cả “khúc ruột ngàn dặm” chìa bàn tay quân cướp ngày, coi chừng bị ăn cái tát, hay một bãi nước bọt vào mặt.

Ông Bút

<http://danlambaovn.blogspot.com>

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, March 1, 2015
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*